

EXPECTATIVES DE FUTUR

DRET

Quan ell arribà al nou institut mai s'hauria plantejat el canvi que suposaria a la seva vida. Era un jove tímid sense cap expectativa de futur. Ja s'havia fet a la idea de treballar a un restaurant de menjar ràpid durant la resta de la seva vida. D'haver de suportar les crítiques dels clients insatsfets que vénen a demanar-te una hamburguesa que t'has deixat, però, que potser ja està a l'estómac del nen petit de la família, i només volen una porció gratuïta. O haver de cantar cançons d'aniversari cada dia als nens als qui inexplicablement els hi fa il·lusió celebrar els seus vuit anys de vida a un McDonalds ronyós. Menjar-se un Happy Meal amb uns McNuggets plens de lípids i grasses saturades. Acumulant colesterol des de petits per poder tenir com a regal dels quaranta anys un atac de cor per culpa del seu sobrepès. Ja havia assimilat el fet d'haver de compartir lloc de treball amb altres dotze joves amb somnis frustrats. Més sortits que uns micos, i que s'estiguin quedant alopècics per l'estrès que comporta no arribar a finals de mes.

Tot i no tenir expectatives de futur, de vegades en Roger pensava en la possibilitat que els estudis li poguessin servir per a alguna cosa. Encara que fos molt poc, tenia alguna esperança de poder aprofitar aquells dos anys de la seva vida per fer alguna cosa de profit. Allà en el nou institut tots venien de pobles diferents. Li consolava saber que no seria l'únic nou i que si els astres s'alineaven, podia arribar a fer algun amic. Inexplicablement tot va sortir bé en aquell sentit. El segon dia de classe ja tenia un amic. El Pablo era un noi molt callat, un 'otaku' que tampoc tenia aspiracions a la vida. S'havia passat els seus últims quatre anys de l'ESO veient animes tancat a la seva habitació. Duxtant-se poc. Mai va voler ser el centre d'atenció, però com era diferent dels altres nois de la seva edat, destacava de lluny. Tenia un estil entre 'edgy', dels vuitanta i d'eBoy. De vegades la seva roba era l'enveja dels populars de la classe, que volien sentir-se especials d'alguna manera i com no tenien cap talent i eren uns complets inútils, volien destacar amb la roba. Però tampoc valien per això. Per tant, el Pablo, era el friqui a qui els populars feien el buit, per por que arribés a rebel·lar-se i demostrés que era més interessant que ells. A ell no l'importava, tenia els seus quatre amics de sempre igual de 'raritos' que ell, amb els quals quedava un cop per setmana quan es dignava a sortir de la seva habitació. Era un bon noi.

En Roger també era una cosa semblant al seu antic institut. Li feien el buit però per altres raons. Això, sumat a una sèrie de casualitats del primer dia de classe, va acabar formant una amistat molt forta i real amb en Pablo. En Roger per la seva part, va deixar més de banda el seu passat, inclosos els seus amics, principalment perquè ho va deixar amb la seva nòvia amb la qual compartia el mateix grup d'amics. Ella era com una suma entre Txernòbil i Fukushima. Era controladora i desprenia una toxicitat al seu pas que semblava radioactiva. Però en Roger estava bojament enamorat i, tot i que els senyals eren més clars que una bengala de fum de color vermell en mig de la immensa superfície negra de l'oceà pacífic, va estar aguantant fins al final i lluitant per la seva relació com un imbècil.

Després d'aquella relació catastròfica, en Roger va decidir que mai més tornaria a il·lusionar-se de tal manera amb ningú. A partir d'ara tot serien llios d'una nit. No hi

hauria lloc ni temps pels sentiments. Era jove, i el que volia era enrotllar-se amb tot el que es pogués i acabar amb l'entrecreixa adormida cada cap de setmana de tantes festes. Volia deslligar-se de qualsevol compromís i responsabilitat amorosa. Per a ell, ja no existia cap possibilitat que algú tornés a recompondre el seu cor despedaçat. Era més fort i més segur de si mateix. Ningú li podria tornar a fer malbé perquè com deien els Greyjoy de la seva sèrie preferida, Joc de Trons, el que està mort no pot morir. I amb l'estat en el qual estava, encara que ho hagués volgut, no seria sa que tornés a endinsar-se en una relació amorosa.

En Pablo estava molt orgullós d'haver fet un amic, ja que això no li passava cada dia, així que va decidir presentar-li al Roger els seus quatre amics de tota la vida, l'Albert, en Toni, la Noa i la Sara. De seguida va agafar moltíssima confiança amb tots i totes. Les coses li estaven anant bé per un cop a la vida. Tot semblava tan utòpic... Va ser com començar una nova vida per a ell; un ambient totalment nou, gent increïble amb la qual mai s'hauria pensat que arribaria a estar, gustos i aficions noves en comú amb els seus nous amics... Però tot el que puja, baixa.

En Roger va agafar especial confiança amb la Sara. Al principi era només un tonteig d'adolescents calents que tenien ganes de desfogar-se, però evidentment amb el passat del Roger això no es va quedar només aquí. Es va enamorar bojament de la Sara. Però, molt. O sigui, moltíssim. Que el sentia amb la seva exnovia es quedava anys llum enrere en comparació al que sentia per la Sara. Era com un univers totalment nou per a ell. Aquella dona li feia donar tres voltes al sol al Roger cada cop que obria la boca per dir qualsevol cosa. Era com si de cop i volta la vida hagués cobrat algun tipus de sentit per a ell. La idealització més pura de la dona perfecta en tots els sentits. L'amor del Roger es va acabar convertint, una altra vegada, en una obsessió que li engegava de la seva pròpia realitat. Va trencar tots els acords que havia fet amb si mateix i s'havia il·lusionat com mai.

Quan van acabar el batxillerat, la Sara va tornar al seu poble natal i, evidentment, el Roger, la va seguir sense pensar-ho dos cops. Ella estudiava a la universitat una carrera d'antropologia, que no sabia ben bé ni ella mateixa el perquè havia escollit aquella carrera. Un dia va sentir dir a una noia de la seva classe, la Marta, que la millor amiga de la seva germana, la Carla, no sabia què estudiar. Va fer un test a una pàgina web de l'horòscop i li va sortir la carrera d'antropologia. La Sara mai havia cregut en l'horòscop. Era piscis, d'ascendència Escorpio. No tenia ni idea del que volia dir això, però de vegades mirava algun horòscop aleatori de qualsevol signe i sempre trobava una relació amb la seva vida fos el signe que fos. Ella pensava que els que creien en aquestes coses de les essències lunars devien anar fumats tot el dia. Un dia que anava ella fumada es va posar a pensar en què estudiaria. Ho havia d'escollir ja per no quedar-se sense plaça, així que es va recordar d'aquestes mogudes mentals de l'horòscop i arran d'això li va venir al cap l'antropologia.

El Roger en canvi, mai havia tingut clar què volia estudiar. Va fer el batxillerat només per acontentar els seus pares mentre encara visqués a casa seva, però un cop acabat el batxillerat i amb divuit anys, va decidir prendre's un any sabàtic. Però és clar, el pis s'havia de mantenir d'alguna manera, així que el Roger va haver de buscar un treball temporal a un restaurant. No era precisament el treball dels seus somnis, però havien de mantenir d'alguna manera el pis mentre la Sara estudiava a la universitat.

REVÉS

Al principi, el Roger va semblar-li estrany fins i tot a ell, que no era precisament una icona de normalitat. De fet, els primers dies, el Pablo va arribar a tenir-li por. No volia ser amic seu. Si ja de per si, a ell li costava fer amics, al costat d'un anormal com el Roger, seria un repte impossible. Es veia que era un bon noi, que potser tindrien coses en comú i es podrien fer amics, però a quin preu? A preu d'espantar a la resta de la gent de tot del batxillerat. Durant els dos anys al nou institut ningú no es va voler apropar a ells. Tot i això, al final el Pablo va veure que valia més la pena tenir un amic de debò, que tenir un seguici d'imbècils al darrere que et llepin el cul. Tot i que en Roger era molt molt llondro, estava segur que a la llarga li sortiria més rentable que a la resta. Al Pablo li agradava observar el comportament de la gent i intentar predir com es trobarien passat el temps. Per exemple, L'Alba. Aquella noia era un dels éssers més estúpids que s'havia trobat a la vida. Va arribar nova a l'institut també, però des del primer dia va actuar com si tingués el control de tot. Es va fer amiga d'un parell de mitges merdes i actuaven com si tinguessin l'amistat més forta i més bona del món, però després a les espatlles es deien de tot i es traïen. Al Pablo i el Roger no els hi feia falta dur aquesta careta. Potser la seva amistat no era tan forta com la que pintava la gent com l'Alba amb els seus amics, però si s'havien de dir alguna cosa, ho feien a la cara.

Així mateix va ser el dia en el qual es van separar. Es van dir les coses a la cara. Tal qual les pensaven. Havia acabat l'institut i el Roger se n'havia anat a viure amb la Sara. Es mantenien el contacte, però ja no era el mateix. Les persones canvien, i això en Pablo ho tenia molt clar ja. No és que no l'importés perdre el contacte amb dos dels seus millors amics, però tampoc el va afectar massa. Segons ell, tot passa per una raó. Es va quedar amb els moments viscuts. Les sortides a la platja a l'estiu on acabaven tots borratxos com cubes. Les videotrucades dia i nit on s'explicaven absolutament tot. El funeral de l'avi del Roger en el qual, per poder oblidar-se de la mala passada i que el Roger es divertís, van acabar a la vora del coma etílic en un Durum Kebab. El viatge a Marbella en el que la Sara anava tan emporrada, que quasi s'ofega a la riba de la mar on no cobria ni mig metre. I com aquests, centenars de moments màgics i inoblidables en els quals quasi perden la vida.

En Pablo no estava trist al cap i a la fi. Sempre li van quedar tots aquells bons moments. A més, resulta que va acabar amb la Noa i al cap de poc de fer vint-i-dos anys, es va casar amb ella. Els anys van anar passant i de cop i volta va arribar la notícia de la seva primera filla, Daniela. Quan va néixer, era la cosa més horrorosa que havia vist mai en Pablo. Era com una mongeta marró i arrugada. Amb les pestanyes com tallarines xineses i les celles negres com el carbó. A més era molt amorfa. Tenia parts del cos esquelètiques, com si estigués desnodrida, i altres parts en les quals tenia tanta quantitat de grassa i era tan tova, que quan la tocaves, donava la sensació que els plecs de la pell t'empassarien la mà. Tret això, era molt bonica, i a mesura que creixia anava agafant una forma més consistent. Com si fos un pastís al forn.

La Noa i el Pablo eren molt feliços. No volien més fills. Eren joves, i tot i tenir una filla, ja s'havien recorregut quasi tota Europa. L'últim viatge que van fer ells tres sols, va ser als Països Baixos. La Noa tenia família allà. Van deixar a la Daniela a casa dels tiets d'Amsterdam quasi durant tot el viatge. Nou mesos després va néixer l'Àlex.

Aquest va ser una barreja entre Shrek i el nen asiàtic de la pel·lícula UP. Però igual que amb la Daniela, gràcies a Déu, la genètica dels pares va fer un bon treball amb el temps. Quan l'Àlex va fer 8 anys, estava encapritxat en què volia celebrar el seu aniversari amb els seus millors amics a un McDonalds. El Pablo no volia.

- No és sa per a un nen petit menjar aquestes porqueries!

- Però pap-

- No! He vist un vídeo a Youtube en el que s'exposa la cadena de restaurants. La carn està feta amb una pasta rosa i flexible com un xiclet de maduixa. Això no és bo per a ningú, i menys per a un nen petit.

- Ah sí? Doncs li diré a la mama!

La 'mama' li va deixar, així que aquell any es va celebrar el 8è aniversari de l'Àlex a un McDonalds d'un poble de platja proper, en el que el Pablo havia passat algun cop les vacances d'estiu quan era petit.

Després que l'Àlex es mengés l'últim McNugget del Happy Meal, va arribar l'hora del pastís. Van entrar dos treballadors del restaurant cantant la cançó d'aniversari del parxís amb el pastís a les mans. Quan el van deixar a la taula i el Pablo va alçar el cap per donar les gràcies, es va quedar bocabadat. Havien passat setze anys des de l'última vegada que s'havien vist. Però allà estava. Era en Roger amb unes pintes repugnants, com si s'hagués passat els últims deu anys sense mirar-se a un mirall. Tenia grenyes al cabell. Unes ulleres més negres que les celles de la Daniela. Les commissures de la boca formaven un arc de mig punt perfecte, com si hagués estat anys sense somriure. Feia pena, el miressis per on el miressis. Però gràcies a aquell retrobament van recuperar el contacte i es van posar al dia de tot el que havia passat a les seves vides.

Després de tres anys vivint junts, la Sara va deixar al Roger perquè deia que ja no sentia el mateix. Ella se'n va anar a treballar a Michigan i va refer la seva vida amb un noi que havia fet la carrera amb ella. I en Roger, com va deixar els estudis per ella, no va tenir altra opció que seguir treballant al mateix McDonalds ronyós de feia setze anys.